

[Thorndahl]

Danmarks Statistiks mest aktuelle beskæftigelsesundersøgelse viser imidlertid klart, at de ældre årgange tværtimod i stigende omfang ønsker at blive på arbejdsmarkedet, formentlig fordi man gerne vil være aktiv i samfundet og ikke blive tvunget ud i en passiv tilskuers rolle.

Det er derfor af værdi, om ministeren tilkendegiver, om forslaget om efterløn i realiteten skal bruges til at tvinge vore ældre bort fra arbejdsmarkedet, eller om ministeren på basis af de nye oplysninger vil overveje at ændre lovforslaget, således at det på ingen måde hverken direkte eller indirekte kan benyttes som værktøj til at tvinge ældre ud af arbejdsmarkedet mod deres vilje.

Besvarelse (1/6 78):

Arbejdsministeren (Auken):

Det fremgår af Danmarks Statistiks seneste beskæftigelsesundersøgelse fra den 26. oktober 1977 (offentliggjort i SE 1978 A 11 den 17. maj 1978), at erhvervsfrekvensen for både mænd og kvinder i alderen 60-64 år har vist en svagt stigende tendens, mens den for de 65-69-årige mænds vedkommende efter en vis stigning siden 1972 i de sidste 2 år har været svagt faldende og for kvinders vedkommende stort set har været konstant i hele perioden fra 1972.

Dette skal ses på baggrund af, at erhvervsfrekvensen for *alle aldersgrupper* i gennemsnit har været svagt stigende for mænd og er steget noget kraftigere for kvinder.

Beskæftigelsesundersøgelsen indicerer således ikke, at specielt de ældre i stigende omfang ønsker at blive på arbejdsmarkedet.

Jeg vil gerne understrege, at sigtet med lovforslaget om efterløn på ingen måde har været at tvinge de ældre fra arbejdsmarkedet. Tværtimod har det været tilsigtet, at ordningen skal være baseret på frivillighed, idet en efterløn på et niveau som det foreslåede giver de ældre en reel mulighed for at forlade arbejdsmarkedet, hvis de ønsker det.

Ordningen er yderligere tænkt som en håndsrækning til den gruppe ældre, som føler sig fysisk eller psykisk nedslidt efter mange år på arbejdsmarkedet, og til de mange ældre ledige, som har særlig vanskeligt ved at finde ny beskæftigelse.

Som en understregning, af, at der ikke er tale om at udstøde folk over 60 år, kan jeg

ævne, at der i beregningerne er kalkuleret med, at kun 10-20 pct. af de 60-66-årige vil benytte sig af ordningen, samt at den jobtilbudsplan, der ligger for de langtidsarbejdsløse, har indbygget en overkapacitet, således at de personer på over 60 år, der ønsker at forblive på arbejdsmarkedet, har mulighed for at komme med i jobtilbudsplanen.

Til *boligministeren* (23/5 78) af:

Wilhelm (VS):

»Er ministeren af samme opfattelse som de københavnske huslejenævn og ankenævn, hvad angår gyldigheden af såkaldte samtykkeerklæringer, der er opnået i forbindelse med genudlejning af en lejlighed?«

(Spm. nr. 796).

Begrundelse.

I en kendelse angående modernisering af ejendommen Jagtvej 41/Bjelkes Allé 1 har både de københavnske huslejenævn og ankenævn udtalt, at de er af den opfattelse, at samtykkeerklæringer, der er opnået i forbindelse med genudlejning, er gyldige. De tager dog ikke direkte stilling til spørgsmålet om underskrifternes gyldighed, idet de mener, at spørgsmålet hører under boligretten.

Det drejer sig således om et principielt spørgsmål, om det ved hjælp af samtykkeerklæringer er lovligt at udhule de i forvejen alt for begrænsede rettigheder og indsigelsesmuligheder, som boliglovgivningen byder lejerne. Ejerne udnytter lejernes boligsituation til på denne måde at udleje på vilkår, der er mere byrdefulde end de forrige lejes.

At ejernes motiv er at finde i udstykningsmulighederne er blot endnu et bevis på, at ejerlejlighedsspekulationen gør lejerne retsløse.

Besvarelse (29/5 78):

Boligministeren (Ove Hove):

Reglerne om lejertilslutning til forbedringer findes i boligreguleringslovens § 13, stk. 1 og stk. 4, der vedrører forbedringer, der vil medføre lejeforhøjelse, der – sammen med andre lejeforhøjelser for forbedringer, der er gennemført efter 1. juli 1975 – vil udgøre mere end 25 kr. pr. m².

Ifølge lovens § 13, stk. 1, kan en udlejer kun iværksætte sådanne forbedringer, hvis